

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.292 van 31 oktober 2013
in de zaak A. 206.073/VII-38.630.**

In zake : Domingin Fernandez CUESTA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Brees
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Brusselstraat 59
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 augustus 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 19 juni 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 29 november 2011, houdende de intrekking van de wapenvergunningen van Domingin Fernandez Cuesta en van diens recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft sedert 24 september 1992 een vergunning tot het bezit van een vuurwapen, met name een karabijn, merk TOZ, model 8M, kaliber .22LR, serienummer T18893.

3.2. In 2009 en 2010 verkrijgt hij de nodige vergunningen voor de volgende vuurwapens :

- een revolver, merk Smith&Wesson, kaliber .38 Smith&Wesson Special, serienummer R150381;
- een revolver, merk Smith&Wesson, kaliber .357 Magnum, serienummer BSJ9115;
- een pistool, merk FN, kaliber .22LR, serienummer 72243T75;
- een revolver, merk Smith&Wesson, kaliber .22LR, serienummer 16K6756;
- een karabijn, merk FN, kaliber .22LR, serienummer 43932.

De wettige reden is "sportief en recreatief schieten".

3.3. Naar aanleiding van een controle stelt de politie van de politiezone Voorkempen vast dat verzoeker voor één vuurwapen geen nieuwe vergunning heeft aangevraagd. Het betreft de karabijn merk TOZ, model 8M, kaliber .22LR, serienummer T18893. Er wordt hiervan op 6 juli 2011 een proces-verbaal opgesteld.

3.4. Op 19 oktober 2011 adviseert de procureur des Konings te Antwerpen om in hoofde van verzoeker alle wapenvergunningen en/of het recht om vuurwapens voorhanden te hebben in te trekken ter vrijwaring van de openbare orde. Dit advies is gemotiveerd als volgt :

"Betrokkene heeft een blanco strafregister.

Betrokkene is gekend en geregistreerd als wapenbezitter van zes vergunningsplichtige wapens. Bij controle bleek hij voor één wapen geen nieuwe vergunning te hebben aangevraagd. Hiermee geconfronteerd, verzekerde betrokkene dat hij niet langer in het bezit was van het desbetreffende wapen. Na de registratie van het wapen in 1992 is voor hem onduidelijk wat ermee gebeurd is. Hij weet met zekerheid dat het wapen niet werd verkocht of overgedragen. Hij heeft evenwel nooit aangifte gedaan van dit verlies.

Mijn ambt meent dat dergelijke onachtzaamheid en slordigheid onverenigbaar is met wapenbezit. Het getuigt van een houding die in het licht van wapenbezit een gevaar inhoudt voor de openbare orde".

3.5. Op 29 november 2011 trekt de gouverneur van de provincie Antwerpen de wapenvergunningen van verzoeker in, evenals diens recht tot het voorhanden hebben van de voormelde vuurwapens.

De gouverneur verwijst naar het advies van de procureur des Konings en stelt voorts als volgt :

"Overwegende dat op basis hiervan kan worden besloten dat betrokkene op een onverantwoorde, onzorgvuldige en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met wapens;

Overwegende dat op grond van bovenvermelde elementen kan worden besloten dat er inzake de algemene moraliteit en persoonlijkheid van betrokkene problemen bestaan, die onverenigbaar zijn met het bezit van vuurwapens;

Overwegende dat er voldoende ernstige en concrete redenen zijn om te besluiten dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd;

Overwegende dat betrokkene niet kan genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter".

3.6. Verzoeker stelt administratief beroep in tegen die beslissing van de gouverneur.

3.7. De procureur des Konings te Antwerpen bevestigt zijn vorig advies.

3.8. Op 19 juni 2012 verwerpt de minister van Justitie het beroep tegen de beslissing van de gouverneur en trekt zij de wapenvergunningen van verzoeker alsook diens recht tot het voorhanden hebben van die vuurwapens in.

Dit is het thans bestreden besluit, dat onder meer steunt op volgende motieven :

"Het desbetreffende proces-verbaal AN.28.LA.005485/2011 d.d. 06/07/2011 werd geseponeerd wegens afwezigheid van voorgaanden. Het feit dat een proces-verbaal geseponeerd wordt om opportuniteitsredenen betekent evenwel niet dat een bestuurlijke overheid geen rekening meer kan

houden met de erin vastgestelde feiten.

In casu pleegde u een inbreuk op de wapenwet. De feiten worden door u ook niet ontkend.

De procureur des Konings te Antwerpen verwees op 16 januari 2012 opnieuw naar zijn advies van 19 oktober 2011.

In uw verzoekschrift stelt u dat u van het verlies van het wapen nooit aangifte heeft gedaan, omdat u niet wist of u het wapen nog bezat. U wist helemaal niet meer wat er met de kwetsieuze karabijn was gebeurd. Uit navraag bij familieleden is dan gebleken dat u het wapen intertijd bewaarde bij uw schoonouders, waar u met uw echtgenote een tijdje heeft ingewoond.

Uw schoonvader, de heer Frans De Nef, verklaarde op 15 november 2011: 'Hierbij verklaar ik dat ik het geweer in 1993-1994 heb weggegooid met het oud ijzer. Het was compleet verroest en werkte naar mijn mening niet meer. Mijn schoonzoon Cuesta Fernandez Domingin wist hier niets van. Ik had geen idee dat het wapen in 1992 geregistreerd was.'

Uiteindelijk vond u ook de vergunning van 1992 bij uw schoonouders terug.

Het feit dat voor het betreffende wapen vanaf 1992 een vergunning en registratie verplicht werden, duidt eens te meer aan dat met dergelijke wapens omzichtig diende te worden omgesprongen. De tijdsgeest had zich op dat moment reeds ingezet richting een responsabilisering omtrent vuurwapenbezit.

Bovendien koos u ervoor om in 2006/2007 - toen u vaststelde dat u het betreffende wapen niet meer bezat - dit verlies niet te vermelden ter gelegenheid van uw aanvraag betreffende uw andere wapens. Op dat moment was de nieuwe wapenwet reeds van kracht en handelde u dan ook in strijd met artikel 10, tweede lid van deze wet door er bewust voor te kiezen om het verlies van het wapen niet aan te geven.

Voormeld artikel van de wapenwet stelt immers dat elk verlies of diefstal van een vergunningsplichtig wapen onverwijld moet worden gemeld aan de lokale politie door de houder van de titel tot het voorhanden hebben.

Artikel 13, tweede lid van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, stelt in dit verband tevens dat de houder van de vergunning ertoe is gehouden binnen vijftien dagen te rekenen van de wijziging, de gouverneur van zijn verblijfplaats in kennis te stellen van enige omstandigheid, behalve een adreswijziging, die aanleiding geeft tot wijziging van een vermelding betreffende zijn persoon of het wapen, of van het verlies, de vernietiging of de diefstal van het wapen.

(...)

Uit voorgaande elementen blijkt minstens dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid ernstige twijfels bestaan. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor uzelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid.

Het feit dat u niet meer weet wat er met een vergunningsplichtig vuurwapen - dat destijds uw bezit was - gebeurd is, boezemt weinig vertrouwen in u als wapenbezitter.

In uw verklaring stelt u dat u in 2006 of 2007 had vastgesteld dat u dit wapen

niet meer in uw bezit had aangezien u het anders had vermeld op uw nieuwe aanvraag. Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom u het zgn. verlies van dat wapen toen niet heeft gemeld. Ook dat gegeven bewijst eens te meer een gebrek aan verantwoordelijkheidszin en zorg.

Wapenbezit in uw hoofde zou dan ook een te groot risico betekenen voor de openbare veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijke vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

De minister van Justitie is van oordeel dat u, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, geen vuurwapens meer voorhanden mag hebben.

Op basis van het voorgaande worden uw vergunningen alsook uw recht tot het voorhanden hebben van de vermelde vuurwapens ingetrokken.

Zolang het gevaar voor openbare orde in uwen hoofde bestaat, kan u geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden hebben".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 11, 12 en 13 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet).

Hij zet uiteen dat volgens deze bepalingen, geïnterpreteerd in de zin van de omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving (hierna : omzendbrief van 25 oktober 2011), het recht op het bezit van vuurwapens slechts kan worden ingetrokken indien concreet en aan de hand van een actueel moraliteitsonderzoek wordt aangetoond dat wapenbezit in hoofde van de betrokkene een potentieel gevaar vormt voor de openbare orde. Het begrip "openbare orde" zou hierbij restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

Verzoeker wijst erop dat hij een blanco strafregister heeft en dat de vervolging omtrent het verlies van een vergunningsplichtig vuurwapen werd geseponeerd, zodat in het bestreden besluit niet aan de hand van een actueel

moraliteitsonderzoek zou worden aangetoond dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt en dat besluit dan ook onredelijk en onevenredig zwaar zou zijn.

5. De verwerende partij antwoordt dat zij over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het beoordelen of het bezit van wapens door de betrokkene de openbare orde kan verstoren. Zij stelt dat zij haar beslissing heeft gemotiveerd aan de hand van het negatieve advies van de procureur des Konings te Antwerpen, dat zij bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde rekening kan houden met de algemene moraliteit, dat zij uit bepaalde feiten en gedragingen kan afleiden dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren en dat zij daarbij ook rekening kan houden met feiten en voorgaanden, ook al werd de betrokkene daarvoor niet strafrechtelijk veroordeeld.

Zij wijst erop dat in het bestreden besluit vooreerst wordt gesteld dat het feit dat verzoeker niet meer weet wat er is gebeurd met een vergunningsplichtig wapen dat destijds in zijn bezit was, weinig vertrouwen inboezemt in verzoeker als wapenbezitter, en dat daarna de vraag wordt gesteld waarom het zogenaamde verlies van het wapen in 2006-2007 niet werd gemeld, hetgeen op een gebrek aan verantwoordelijkheidszin en zorg wijst.

De verwerende partij meent dat zij aldus een evaluatie van de feiten heeft gemaakt en op grond daarvan tot het besluit is gekomen dat de algemene houding van verzoeker tegenover wapenbezit een potentieel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Het besef wat er met zijn wapens was gebeurd, diende volgens haar reeds veel vroeger bij verzoeker aanwezig te zijn dan bij de invoering van de nieuwe wapenwet, aangezien voor het betrokken wapen reeds sedert 1992 een vergunning en registratie verplicht was, zoals wordt aangegeven in het bestreden besluit. Zij stelt dat dit gemis aan besef op een gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel wijst, waardoor het vertrouwen dat noodzakelijk in elke wapenbezitter moet kunnen worden gesteld, niet aanwezig is.

Beoordeling

6. Krachtens de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de provinciegouverneur de wapenvergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing en na advies van de procureur des Konings beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie, die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Zij vermogen uit bepaalde feiten af te leiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde kan verstoren. Opdat de vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het dus niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het is evenmin vereist dat de betrokkene wegens bepaalde misdrijven effectief veroordeeld is. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. Dit geldt eveneens voor het recht om bepaalde vuurwapens, ontworpen voor het sportschieten, voorhanden te hebben als houder van een sportschutterslicentie.

Zij laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden. Het komt in de eerste plaats aan de overheid toe om in te schatten voor de toekomst of het voorhanden

hebben van een wapen een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid, waarbij rekening kan worden gehouden met iemands algemene moraliteit en persoonlijkheid. Het komt de Raad van State niet toe zich daarbij in de plaats te stellen van de overheid, maar hij kan wel nagaan of de overheid in haar beoordeling van het potentieel gevaar dat het voorhanden hebben van wapens door de betrokkene vormt voor de openbare orde de grenzen van de redelijkheid niet te buiten is gegaan.

7. In het bestreden besluit worden de wapenvergunningen van verzoeker en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben, ingetrokken, omdat zijn gedrag "niet de vereiste waarborgen (biedt) waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor (hem)zelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid".

Om tot dat besluit te komen, verwijst het bestreden besluit naar de controle die werd uitgevoerd door de lokale politie van de zone Voorkempen en waaruit bleek dat verzoeker voor een vergund wapen niet tijdig een nieuwe vergunning had aangevraagd en dit wapen sinds 2006 of 2007 niet meer in zijn bezit had, zonder dat hiervoor aangifte van verlies was gedaan, wat een inbreuk inhoudt op de wapenwet. Het verwijst eveneens naar het negatief advies van de procureur des Konings te Antwerpen die op grond van deze feiten adviseerde om de vergunningen in te trekken omwille van onachtzaamheid en slordigheid in hoofde van verzoeker. Zulks wordt als onverenigbaar beschouwd met wapenbezit en houdt gevaar in voor de openbare orde. Ook de omstandigheid dat verzoeker niet wist wat er met het wapen - de karabijn - was gebeurd, terwijl voor dat wapen sinds 1992 een vergunnings- en registratieplicht bestaat wijst er volgens de bestreden beslissing op dat met dergelijke wapens omzichtig moet worden omgesprongen. Ten slotte is er ook het feit dat verzoeker, toen hij in 2006-2007 vaststelde het wapen niet meer in zijn bezit te hebben, in strijd met artikel 10 van de wapenwet die intussen in werking was getreden, dit verlies niet heeft gemeld. Uit deze gegevens leidt de verwerende partij af dat er ernstige twijfels bestaan over

de algemene moraliteit en persoonlijkheid van verzoeker en dat er in zijn hoofd sprake is van een gebrek aan verantwoordelijkheidszin en zorg.

Verzoeker toont hiermee niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid en in strijd met de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet zou hebben geoordeeld door, op grond van de in het bestreden besluit vermelde gegevens, vast te stellen dat het voorhanden hebben van vuurwapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren en aldus ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid hem het wapenbezit te ontfagen en zijn wapenvergunningen en recht om vuurwapens voorhanden te hebben in te trekken.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiverings-, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het "patere legem quam ipse fecisti"-beginsel.

Hij zet uiteen dat uit de omstandigheid dat hij niet meer weet wat er met het vergunningsplichtig vuurwapen is gebeurd en uit het feit dat hij in 2006 of 2007, na vaststelling dat dit wapen niet meer in zijn bezit was, geen aangifte van verlies heeft gedaan bij de politie, in het bestreden besluit een gebrek aan verantwoordelijkheidszin en zorg wordt afgeleid, alsook dat wapenbezit in zijn hoofd een te groot risico zou inhouden voor de openbare veiligheid. Hij merkt evenwel op dat hij in zijn verklaring aan de politie nooit heeft gezegd dat hij reeds sinds 2006-2007 wist dat hij het betreffende wapen niet meer in zijn bezit had, doch enkel dat indien hij toen het wapen nog in zijn bezit zou hebben gezien, hij

daarvoor ook een nieuwe vergunningsaanvraag zou hebben ingediend. Het verwijt dat hij ten onrechte geen aangifte van verlies heeft gedaan in 2006-2007, snijdt volgens hem derhalve geen hout, aangezien hij het wapen op dat ogenblik niet miste en niet meer wist dat hij er ooit een vergunning voor had verkregen.

De vraag die zich volgens hem stelt, is of hij op een onverantwoorde, onzorgvuldige en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met wapens omdat hij in 2011 niet meer wist dat hij in 1992 een karabijn had laten registreren. Hij wijst er daarbij op dat hij van onbesproken gedrag is, dat hij zijn andere wapens correct en tijdig heeft aangeboden voor hernieuwde registratie, dat hij geslaagd is in alle proeven en daarom houder is van een sportschutterslicentie en dat hij in de schietvereniging "gunstig staat aangeschreven". Hij meent dat de omstandigheid dat hij het bestaan vergat van een oude kapotte karabijn die al jaren in het bezit van de familie was, die hij in 1992 heeft laten registreren en waarvan nu blijkt dat deze 18 à 19 jaar geleden werd weggegooid door een derde, hem niet tot een gevaar voor de openbare orde en veiligheid maakt.

Voorts merkt hij op dat voorafgaand aan de wijziging van de wapenwet in 1991, iedereen een karabijn kaliber .22LR bezat en 90 % zijn wapenbezit nooit heeft aangegeven. Hij deed dit echter wel en daarom wordt hem nu onverantwoord gedrag toegemeten. Ook wijst hij erop dat de feiten in kwestie 17 à 18 jaar geleden hebben plaatsgevonden en geseponeerd werden door het parket, wat de relatieve aard van de ernst ervan aantoont.

Gelet op het tijdsverloop en op de relatieve aard van de ernst van de feiten, die daarenboven niet werden begaan door hem maar door zijn schoonvader, bestaat er volgens verzoeker geen band van evenredigheid tussen de feiten en de beslissing.

9. De verwerende partij antwoordt dat in het bestreden besluit rekening is gehouden met het feit dat het betrokken wapen in 1992 is vergund, wat voor verzoeker een belangrijk signaal moest zijn voor het belang dat door het

bestuur wordt gehecht aan een correcte registratie van een wapen en het bezit ervan.

Uit het tijdsverloop blijkt, volgens de verwerende partij, dat verzoeker zich tussen 1992 en 2011 niet heeft bekommerd om het wapen, aangezien het wapen niet op een vaste plaats bleek te zijn opgeslagen, de materiële zorg voor het wapen onbestaande was en verzoeker is verhuisd zonder zich over het wapen zorgen te maken, het op te zoeken of er naar te vragen, hetgeen zou wijzen op een gebrek aan verantwoordelijkheidszin. Slechts in graad van beroep zou verzoeker een attest hebben bijgebracht van zijn schoonvader.

Verzoeker laat uitschijnen spijt te hebben van het feit dat hij zijn wapenbezit destijds overeenkomstig de toen geldende wetgeving heeft aangegeven en laten vergunnen. Hiermee geeft hij volgens de verwerende partij opnieuw blijk van een verkeerde en niet verantwoorde houding tegenover het wapenbezit en de naleving van de wettelijke verplichtingen, zodat in hem weinig vertrouwen kan worden gesteld.

10. Verzoeker repliceert dat in het bestreden besluit niet wordt aangegeven hoe lang hij een gevaar voor de openbare orde zal blijven. Door ter zake geen enkele termijn te bepalen, is de beslissing volgens hem onredelijk, aangezien het op die wijze een opportunistische beslissing is voor de vergunningverlenende overheid om hem voor dezelfde feiten vergunningen te blijven weigeren, ongeacht het tijdsverloop. Hij merkt hierbij op dat hij nooit werd veroordeeld voor de feiten, zodat hij evenmin eerherstel kan krijgen en zijn toestand dus altijd ongewijzigd zal blijven.

11. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat indien hij een nieuwe wapenvergunning zou aanvragen, de vergunningverlenende overheid zou verwijzen naar het "administratiefrechtelijk gezag van gewijsde" van het thans bestreden besluit en naar punt 9.1.5 van de omzendbrief van 25 oktober 2011, dat bepaalt dat "de persoon wiens vergunning is ingetrokken, deze niet opnieuw kan

aanvragen alvorens de redenen die tot deze intrekking hebben geleid, zijn verdwenen". Verzoeker merkt op dat echter geen criteria zijn bepaald aan de hand waarvan de overheid kan nagaan wanneer de redenen die tot de intrekking hebben geleid, zijn verdwenen. Bijgevolg zou in de huidige toestand de vergunningverlenende overheid compleet arbitrair beslissen of de redenen die tot de intrekking hebben geleid reeds zijn verdwenen, ongeacht van wanneer de betrokken feiten dateren.

Beoordeling

12. Het komt in dezen de Raad van State niet toe het feitenonderzoek over te doen en, wat de appreciatie van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van het bestuur. Wel kan hij nagaan of de administratieve overheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen.

13. Zoals reeds blijkt uit het onderzoek van het eerste middel, worden in het bestreden besluit de wapenvergunningen van verzoeker en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben, ingetrokken, omdat zijn gedrag niet de vereiste waarborgen biedt waardoor het bezit van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor hemzelf, voor anderen en voor de openbare veiligheid. Het bestreden besluit stelt dat er ernstige twijfels bestaan over de algemene moraliteit en persoonlijkheid van verzoeker en dat er in zijn hoofd sprake is van een gebrek aan verantwoordelijkheidszin en zorg.

14. Verzoeker toont niet aan dat de motivering vervat in het bestreden besluit op zich niet zou volstaan in het licht van de formele motiveringsplicht en hem niet in staat zou stellen met kennis van zaken te oordelen of het zinvol is de beslissing met een annulatieberoep en eventueel met een vordering tot schorsing te bestrijden. Uit zijn inhoudelijke kritiek op de motieven van het bestreden besluit, wordt aangenomen dat deze motieven op een afdoende wijze zijn verwoord in de bestreden beslissing.

15. Hij toont evenmin aan dat de verwerende partij haar onderzoek onzorgvuldig zou hebben gevoerd en hij betwist het bestaan van de vastgestelde feiten op zich ook niet.

16. Verzoeker toont ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

De wapenwet laat het bestuur toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden alvorens zij zich voordoen. Verzoeker toont niet aan dat de grenzen van een redelijke beoordeling zijn overschreden. Uit de omstandigheid dat hij zich tussen 1992 en 2011 op geen enkel ogenblik heeft bekommerd om een wapen dat sinds 1992 vergunningsplichtig was en vergund, uit het feit dat het wapen niet op een vaste plaats bleek te zijn opgeslagen en de materiële zorg voor het wapen onbestaande was en uit de omstandigheid dat hij in 2006-2007, na vaststelling dat hij het wapen niet meer in zijn bezit had, hij nagelaten heeft daarvan aangifte te doen conform artikel 10 van de wapenwet, vermocht de verwerende partij af te leiden dat verzoeker geen verantwoordelijkheidszin heeft en niet getuigt van het noodzakelijke vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter.

Het argument van verzoeker dat hem ten onrechte wordt verweten geen aangifte van verlies te hebben gedaan in 2006-2007, aangezien hij het wapen op dat ogenblik niet miste en niet meer wist dat hij er ooit een vergunning voor had verkregen, kan deze vaststelling alleen maar bevestigen.

Het feit dat verzoeker voor het overige van onbesproken gedrag is, dat hij zijn andere wapens correct en tijdig heeft aangeboden voor hernieuwde registratie, dat hij geslaagd is in alle proeven en daarom een sportschutterslicentie heeft en dat hij in de schietvereniging "gunstig staat aangeschreven", doen evenmin afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat de betreffende karabijn zou zijn weggegooid door een derde, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tekort is geschoten in zijn verantwoordelijkheidsplicht in het kader van zijn wapenbezit.

Hetzelfde geldt voor het feit dat de inbreuk op de wapenwet werd geseponeerd, omdat zulks niets afdoet aan verzoekers houding.

17. De kritiek van verzoeker ten slotte dat de bestreden beslissing niet aangeeft hoe lang het niet-aangeven van het kwestieuze wapen beschouwd blijft als een potentieel gevaar voor de openbare orde, overtuigt niet. De bestreden beslissing houdt immers alleen rekening met het potentieel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker op het ogenblik waarop zij is genomen, zodat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker in de toekomst een nieuwe aanvraag kan indienen en de vergunningverlenende overheid dan rekening zou moeten houden met de termijn die verstreken is sedert de gepleegde, weliswaar geseponeerde, inbreuk op de wapenwetgeving om het potentieel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker in alle redelijkheid opnieuw te evalueren.

18. Voor zover verzoeker de schending inroept van het beginsel "patere legem quam ipse fecisti", verduidelijkt hij niet hoe dit beginsel zou kunnen zijn geschonden door het bestreden besluit. In die mate is het middel dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin